

Hírlevél

1999. október III. évfolyam 2.

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének időszakos kiadványa

A kiadvány térítésmentes, sokszorosítható

A katonanemzedékek összefogása közös ügy

– Milyen érzései, gondolatai voltak, amikor civil létére főosztályvezető lett a Honvédelmi Minisztériumban?

– Megtiszteltetést éreztem, amikor felkértek, vállaljam el ennek a főosztálynak a vezetését. Olyan kihívás volt ez a számomra, amelynek minden eddigi tudásom és élettapasztalatom alapján meg akartam felelni. Nekem tanári és szociológusi végzettségem van, tanulmányi felügyelőként, majd tudományos kutatóként dolgoztam

az Országos Pedagógiai Intézetben. Szakmai munkám során már korábban is mint szociológus kapcsolatban voltam a honvédséggel, elsősorban a katonai tanintézetekkel. Civil létemre azt hiszem gyorsan be tudtam illeszkedni a katonai környezetbe, hiszen a korábbi munkám is fegyverzettséget és megfontoltságot igényelt.

– Főosztályvezetői kinevezése után melyek voltak a legfőbb célkitűzései?

– Mindenekelőtt arra törekedtem, hogy a munkatársaim segítségével alapos áttekintést kapjak a főosztályunk meglehetősen szerteágazó munkájáról, a sikerekről, de a gondokról is. A főosztályunknak az egyik fő területe a társadalmi szervezetekkel való kapcsolattartás és én kezdettől fogva nem a formális, a protokolláris, hanem az élő kapcsolatok kialakítására törekedtem. Természetesen közelebbről is megismerkedtem az egyik legnagyobb honvédségi társadalmi szervezet, a BEOSZ munkájával, vezetőivel.

„Humánus életszemlélet, kapcsolatteremtő képesség, magas szintű társadalomtudományi képzettség.” Ezek a legfőbb jellemzői Szelekovszky Ernőnek, akit az 1998 májusában történt kormányváltás után neveztek ki a Honvédelmi Minisztérium Társadalmi Kapcsolatok és Kulturális Főosztálya vezetőjének. Bár a főosztály több mint száz társadalmi szervezet tevékenységét segíti, Szelekovszky Ernő nem titkolja, hogy miután 1998 őszén Balatonkenesén, a katonanemzedékek hatodik találkozásán megismerkedett a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének sokszínű és tartalmas tevékenységével, személyesen is megkülönböztetett figyelmet fordított a megalakulásának tizedik évfordulójára készülő társadalmi szervezetre.

Amikor felkerestem Szelekovszky Ernőt a Honvédelmi Minisztériumban, arra kértem, hogy kötetlenül beszéljünk a Társadalmi Kapcsolatok és Kulturális Főosztály célkitűzéseiről, valamint a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének tevékenységéről. A beszélgetés során mindenekelőtt arra kerestem választ, hogy a főosztály és a BEOSZ tevékenységében hol vannak a találkozási pontok, a közös törekvések.

Korábban is igyekeztem megfontoltan végezni a munkámat és ezret örültem, hogy a Honvédelmi Minisztériumban a politikai államtitkár elnökletével létrejött a társadalmi véleményező bizottság, amelynek én lettem a titkára. Ez a bizottság nemcsak a kitüntetések és előléptetések ügyén tanácskozik, hanem elgondolást, állásfoglalást alakított ki olyan kérdésekben is, mint a honvédség 150. évfordulójára való megemlékezés, a hadisírgondozás új problémái, a honvédségi érdekvédelem időszerű kérdései, vagy a millenium honvédségi rendezvényei. Meggyőződésem, hogy ez a bizottság sokat segít abban, hogy a főosztályunk valóban körültekintően végezze munkáját és a társadalmi szervezetek mozgásterét is bővíljen.

– Milyen érzései, gondolatai voltak, amikor a BEOSZ tevékenységével megismerkedett?

– Bennem nem volt semmiféle előítélet, fenntartás, hiszen tudtam, hogy már a rendszerváltás első évében létrejött BEOSZ politikamentes programot dolgozott ki. Az alapító közgyűlés felhívása egyértelműen megfogalmazta, hogy „a Szövetség a hivatásos, a nyugállományú és a tartalékos katonák önkéntes társadalmi egyesülése, amely pártoktól és pártszerűen működő politikai csoportosulástól független”. Ugyanakkor fontosnak találtam azt, hogy ez a Szövetség kiemelkedő szerepet akar vállalni a magyar katonai hagyományok ápolásában és tagjainak érdekképviseletében.

– Végül is hogyan ítéli meg a BEOSZ-nak az elmúlt tíz évben végzett munkáját és mi a véleménye a „hogyan továbbról”?

– Én nem vállalkozom arra, hogy értékeljem a BEOSZ tíz éves tevékenységét, hisz ezt a Szövetség vezető testülete – gondos elemzés után – is csak a következő időben végzi el. Annyit azonban elmondhatok, hogy a Honvédelmi Minisztérium vezetői összességében jónak és fontosnak tartják a BEOSZ munkáját, de miután ez évben a NATO tagjai is lettünk, és napirenden van a fegyveres erőink szervezeti és hadrendi struktúrájának átalakítása, megfogalmazódott az az elvárás, hogy szükség lenne a Szövetség mozgásterét ki-

bővíteni, tartalmi munkáját újragondolni és szervezeti életét megújítani.

– *A BEOSZ munkájában milyen új feladatokra gondol?*

– Meggyőződésem, hogy a honvédelem gondolatának erősítése, a honvédelmi nevelés a jövőben társadalmilag is nagyobb hangsúlyt fog kapni, s ezért a Szövetségnek is elsősorban az ifjúság felé kellene nyitni.

A BEOSZ a honvédelem ügyét akkor és úgy szolgálja a legjobban, ha részt vállal azokból a társadalmi erőfeszítésekből, amely a fiatalok, a felnövekvő katonanemzedékek hazafias, honvédelmi nevelését szolgálja. Én személyesen is meggyőződttem arról, hogy a vidéki iskolákban milyen nagy sikere volt a BEOSZ által létrehozott Katonaelődeink című vándorkiállításoknak és tudok arról is, hogy jó néhány nyugállományú katonatiszt a bajtársi egyesületek ösztönzésére, jelentős részt vállalt a helyi szakközép iskolákban a tanulók honvédelmi nevelésében. Most azonban egy átgondoltabb, pontosabban körvonalazott és általunk is támogatott kezdeményezésekre lenne szükség, amelyek azt szolgálják, hogy a fiatalok körében vonzó legyen a katonai pálya. Több nyugati országban szerzett tapasztalatok is azt erősítik meg, hogy a fiatalok honvédelmi nevelését, a katonai pálya vonzóját tételét csak társadalmi összefogással lehet eredményesen megvalósítani.

– *Az utóbbi években kevés szó esett a tartalékos katonákról, pedig köztudott, hogy még a kisebb nyugati országokban is igen jelentős számban vannak hadrafogható tartalékos katonák.*

– Valóban, nemrégiben személyesen is meggyőződhettem Dániában arról, hogy milyen szervezett és magas színvonalú a tartalékos katonák képzése. Az alakulatok tisztjei rendszeres kapcsolatban állnak a hozzájuk vezényelt tartalékosokkal és ami külön figyelemre méltó a tartalékos tiszteknek és tiszthelyetteseknek még jól működő társadalmi szervezeteik, egyesületeik is vannak.

Ismeretes, hogy nálunk a tartalékosok új követelmények szerinti felkészítése az elmúlt évben nem valósult meg. A tartalékos állomány körében a szolgálat népszerűtlenné vált, mert a jelenlegi előírások szerint bevonulás esetén a többségük kevesebb jövedelmet kap mint a polgári életben, a bevonulásuk gyakran veszélyeztetik munkahelyük megtartását és nincs folyamatos kapcsolat az illetékes katonai szervezet és a tartalékosok között. Ezért a NATO követelményeknek megfelelően a Honvédelmi Minisztérium vezetése úgy döntött, hogy gyökeresen át kell alakítani a tartalékos katonák képzési rendszerét és mozgósítását. Bevezetésre kerül az „aktivizált tartalékos” kategória és a tartalékos tiszthelyettes képzésre is sor kerül.

A hadsereg korszerűsítésével, létszámcsoökkentésével csökkenni fog a tartalékos

katonák száma – körülbelül a kétszerese lesz az aktív állománynak –, de képzésükben minőségi javulás fog történni. Mindezt azért elemeztem ilyen részletesen, mert az elvárásaink szerint a BEOSZ-nak is szerepet kellene vállalni a tartalékos katonák honvédelmi nevelésében és a társadalmi szervezeteik összefogásában.

– *A katonai hagyományok ápolásában már eddig is jeleskedett a BEOSZ. Ezzel kapcsolatban milyen új elvárások fogalmazódtak meg?*

– Valóban a katonai hagyományok ápolásában példamutató és igen sikeres kezdeményezései voltak a BEOSZ-nak. Külön elismerés illeti a Szövetséget azért is, mert baráti kezet nyújtott a régi hadsereg sokáig elmarasztalt tisztjeinek, és figyelembe vette az ő tapasztalataikat is.

A katonai hagyományok ápolása téren továbbra is várjuk a jó kezdeményezéseiket, amelyeknek országos visszhangja van. A főosztály anyagilag is támogatni fogja az ilyen törekvéseket és a Hadtörténelmi Múzeum is segíteni fogja ezt a munkát. Főosztályunk a jövőben messzemenően segíteni fogja a katonai hagyományok ápolását és felkarol majd minden jó kezdeményezést.

– *A BEOSZ tagegyesületei pályázatok útján is számottevő anyagi segítséget kaptak a főosztálytól. Mi várható a jövőben ezen a téren?*

– A társadalmi véleményező bizottságunk igen nagyra értékelte eddig is a BEOSZ tagegyesületek kulturális, ismeretszerző tevékenységét és a pályázatok útján anyagilag is segítette például a közös kirándulásokat, a helyorségi történeti kiadványok megjelenését. Nagyra értékeljük, hogy a Bajtársi Egyesületek kirándulásai során még a határainkon túl lévő katonai emlékhelyeket is felkeresték. A jövőben is számíthatnak a Bajtársi Egyesületek a pályázatok útján kapott anyagi támogatásra.

– *Végül azt kérdezném, milyen elvárások fogalmazódtak meg a BEOSZ szervezeti megújulásával kapcsolatban?*

– A szervezeti megújulás irányainak megfogalmazása a BEOSZ vezetésének a feladata, én csupán arra hívnám fel a figyelmet, hogy miután a NATO tagjai letünk, minél alaposabban tanulmányozzák különösen a hasonló nagyságrendű országok katonai szövetségeinek munkáját, napi tevékenységét. A nagyobb nemzetközi kitekintés és az EUROMIL munkájában való részvétel meggyőződésem, hogy nélkülözhetetlen a szervezeti megújulás téren.

Végül azt kérem, hogy a BEOSZ vezetése még az eddiginél is jobb kapcsolatot alakítson ki a Honvédelmi Minisztérium illetékes vezető szerveivel, így a mi főosztályunkkal is, közösen keressük a nagyobb mozgásteret és a jövőben tegyünk meg mindent a katonanemzedékek összefogásáért.

Kacsó Lajos

Kézfogás az együttműködésért

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége, valamint a Budapesti Nyugállományúak Klubjának vezető testülete között – elsősorban a honvédségi nyugállományúak új országos szövetségnek szervezési előkészületei miatt – az elmúlt fél évben nézetkülönbségek merültek fel, amelyek akadályozták a jó együttműködést.

A Budapesti Nyugállományúak Klubjának elnöksége az együttműködési készség kinyilvánítása érdekében eszmecsere-re hívta meg a BEOSZ elnökségének tagjait a gödi honvédségi üdülőbe. Sipos Géza ezredes, a BEOSZ elnöke a találkozón elmondta, hogy a szövetségük mindazokkal hajlandó együttműködni, akik támogatják a BEOSZ célkitűzéseit, nem sértik annak szervezeti önállóságát, és támogató szövetsége mindazoknak, akik a nyugállományú katonák érdekében kívánnak fellépni. Amennyiben megalakul a honvédségi nyugdíjasok új szövetsége, és annak célkitűzései megfelelnek az említett követelményeknek, akkor megteremtődnek az együttműködés szervezeti és személyi alapfeltételei.

Kelemen István nyugállományú vezérőrnagy, a Budapesti Nyugállományúak Klubjának elnöke hangsúlyozta, hogy a két társadalmi szervezet vezetőinek találkozója, jobbító szándékú eszmecsereje és összefogási törekvése minden bizonnyal elősegíti majd a honvédségi nyugdíjasok érdekképviselésének erősítését. A klubelnök beszámolt az új honvédségi nyugdíjas szövetség szervezési előkészítésének gondjairól és arról a szándékról is, hogy a Budapesti Nyugállományúak Klubja a jövőben pártoló tagja lesz a BEOSZ-nak.

Katonanemzedékek VIII. Találkozója

– 1999 –

RÉSZLETES PROGRAM

Október 16. Szombat

09.30	Térzene
10.00	Himnusz – Megnyitó A Magyar Köztársaság Elnökének üdvözlője Lányi Zsolt, az OGY. HB. elnöknek felszólalása Szünet
11.30	Előadások (50–50') 1. Szakály Sándor: A magyar államiság és védereje változásainak történelmi áttekintése 2. Ladocsi Gáspár: A kereszténység és a magyar állam – hit és kötelesség
14.00	Ebédszünet
15.00	Korreferátumok, hozzászólások

16.30	Elismerések átadása Ajándéktárgy átvétele Zárszó
17.00	Szózat A Honvéd Együttes műsora (50')
20.00	Szabadidő Vacsora

Október 17. Vasárnap

08.00	Reggeli
08.45	Régióvezetők értekezlete
10.00	Régiók megbeszélései – közös programok egyeztetése
10.00	Meghívott vendégeink részére: kötetlen beszélgetés a tízéves BEOSZ-szal való együttműködés tapasztalatairól és lehetőségeiről
12.30	Ebéd
14.00	Hazautazás

TAGEGYESÜLETEK – FIGYELEM!

Az ország különböző helyein, különböző intenzitással végzik a katonai hagyományok ápolását, azonban arról csak részinformációk állnak még az Elnökség rendelkezésére is. Alig ismertek a helyőrségek katonatörténetével foglalkozó személyek és közösségek ezirányú eredményei, nincs fóruma és szervezeti kerete az elért eredmények nagyobb nyilvánosság előtti bemutatásának. A kutató és emléképoló munka pénzügyi nehézségeiről szólni sem érdemes.

E területen azonban megvannak az előrelépés lehetőségei.

A katonai hagyományok ápolása ügyének fellendítése érdekében először is meg kellene ismerni az ezen a területen folyó munkát és ezért is hasznos lenne, ha a BEOSZ tagszervezetei a „Katonanemzedékek 1999. október 15–16–17-ei Találkozója” a következő kérdéskörökben átadható formában összegyűjtenék tapasztalataikat és írásban átadnák:

– az alakulat, a laktanya vagy helyőrség, esetleg fegyvernem vagy szakcsapat történetével, a helyi hadtörténelmi emlékek feldolgozásával foglalkozók (katonák és civilek, BEOSZ tagok és nem azok) tevékenységének jellemző adatait, az elért eredményeket, a megjelölt személy elérhetőségéhez szükséges adatokat (név, cím, telefon). Cél: megismerni, milyen jellegű hadtörténelmi témájú tanulmányok készültek vagy készülnek, és milyen formában lehetne segíteni, majd hasznosítani ezeket a munkákat;

– a környezetükben rendszeresen (nem csak a BEOSZ által) tartott megemlékezések, ünnepek, koszorúzások jellemzőit, azok szervezőjét, helyét és idejét. Cél egy olyan évforduló-naptár összeállítása, amelyben követni lehetne, hogy hol, mikor, ki, milyen hadtörténelmi témájú megemlékezést tart és azok közül melyek méltóak regionális vagy országos jellegű nyilvánosságra, idegenforgalmi érdeklődésre;

– a létező katonai emlékhelyek, emlékművek és emléktáblák jellemző adatait, azok közül melyek azok, amelyeknél megemlékezést vagy koszorúzást tartanak, melyek azok, amelyek „elfelejtődtek”;

– mindazokat a javaslatokat, amelyek hozzájárulhatnak ahhoz, hogy a katonai hagyományok ápolása területén egy folyamatos információáramlás kialakulhasson, az egyes helyőrségekben tevékenykedők megismerjék mások (katonák és civilek, BEOSZ tagok és más szervezetek) munkáját, a jelenleginél több országosan és eredményesebben folyhasson. E témakörben is készséggel áll rendelkezésükre a Hadtörténelmi Intézet és Múzeum Közösségkapcsolatok Osztálya, személyesen dr. Varga József alezredes úr. (Tel.: 356-9586) Kérem, hogy tájékoztató anyagaitokat részére is készítsék el – Ő is ott lesz Balatonkenesén.

Együttműködéseketek tisztelettel megköszönve:

Sipos Géza ezredes
elnök

FELHÍVÁS a BEOSZ tagegyesületeihez!

2000. február 27-én ünnepeljük a Szövetség 10. évfordulóját! Az ünnepi közgyűlés előkészítése érdekében az októberi választmányi ülésen néhány feladatot már pontosítani fogunk.

Arra kérünk Benneteket, hogy közösen tegyék ezt a jubileumot emlékeztetéssel!

Ennek érdekében várjuk javaslataitokat, amit szóban vagy írásban, de legkésőbb 2000. január közepéig az elnökség részére tegyetek meg.

A BEOSZ Elnöksége

BAJTÁRSÁK!

1999. október 16–17-én – immár nyolcadik alkalommal – rendezzük meg a katonanemzedékek találkozóját, amelyet a magyar államiság 1000. évfordulója rendezvénysorozatának nyitányaként tervezzük.

Szinte természetesnek tartottuk, hogy a fővédnöki tisztre a Magyar Köztársaság elnökét, a védnöki tisztek felvállalására pedig az Országgyűlés Honvédelmi Bizottsága elnökét s a Honvédelmi Miniszter urat kértük fel. Részükre felszólalási lehetőséget biztosítunk, hiszen korábbi rendezvényeinken üdvözlő és útmutató szavaik elismerést és támogatást váltottak ki a résztvevők körében.

Tájékoztatlak Benneteket, hogy a találkozó 16. és 17-ei ünnepi programjait megelőzően a BEOSZ Elnökség 15-én 16 órára – soron kívüli választmányi ülést hívott össze – természetesen Balatonkenesére.

Az Elnökség az alábbi napirendek megtárgyalását javasolja:

1. A felkészülés feladatai a 2000. februári ünnepi küldöttgyűlésre.

2. Határozathozatal a BEOSZ EUROMIL-tagságáról.

3. Egyéb kérdések.

Kérem, hogy a tagegyesületek résztvevői – ha nem az elnök bajtársak jönnek el a katonanemzedéki találkozásra, tehát a választmányi ülésen nem az elnökök vesznek majd részt – írásbeli nyilatkozatot hozzanak a tagegyesületet képviselő felhatalmazásáról. (BEOSZ Alapszabályzata 9. §. (2) pont.)

A BEOSZ elnöke

Közeledve a BEOSZ megalakulásának 10 éves évfordulójához, azt kérdeztük Dr. Simon Sándor nyugállományú altábornagytól: mint a szövetség első elnökétől, hogyan emlékszik vissza a megalakulásra, a megalakulás előzményeire és körülményeire?

– Mindenek előtt emlékeztetni szeretném, hogy az 1980-as évek végén már léteztek és működtek (kár, hogy azt már sokan elfelejtették) – a hadsereg különböző szervezeteiben a választott érdekképviseleti szervek.

E szervezetek elsősorban a hivatásos katonák, a hivatásos állomány érdekeinek képviseletében játszottak pozitív szerepet. De működött ilyen szervezet a sorállomány körében is. E testületek képviselői a parancsnokok döntései szerint részt vettek a különböző vezetési folyamatokban, döntések kialakításában.

Ami a nyugállományú katonákat illeti, itt viszonylag jól kialakult, kiépült rendben, már korábban működtek különböző klubok az együvértartozás, a képviselet érdekében, az adott helyőrségben lévő alakulat, illetve a helyőrségi klubok bázisaira támaszkodva.

– *Úgy tudom ezek a klubok nem mindig élvezték e helyőrségparancsnokok támogatását.*

– Valóban, ott ahol a parancsnokok megértették a választott érdekképviseleti szervek jelentőségét, ott jobban mentek a dolgok, de ez sajnos nem vált általánossá. Legtöbb helyen a feladatuk és szerepük tisztázatlansága miatt a parancsnokok ellenállásával, ellenérzésével találkozott. Meg az érdekképviseletek sem találták meg igazán a helyüket, tehát más utakat kellett keresni.

– *Tanulságos lenne visszatekinteni az ötvenes évekre, amikor a tisztek érdekvédelme a nullponton volt.*

– A Magyar Néphadsereg tiszti állományának, bár eltérő motivációk alap-

Az ex-elnök visszanéz

Kijelöltük a sávhatárokat

ján, de indokoltan egyre erőteljesebb lett a bizalmatlansága a politikával szemben, és egyre inkább növekedett a „védekezési” szándéka az „önvédelmi” törekvése. Ennek okai időben visszanyúl-
tak az 1950-es évekhez. Az átgondolatlan és felelőtlen politikai döntések következményeként a tisztikart sorozatos és méltatlan, nehezen kiheverhető morális és egzisztenciális hátrányok érték. Gondoljunk csak arra, amikor néhány év alatt közel 300 000 fős hadsereg tisztikarának – akik szinte szó szerint éjjel, nappal dolgoztak – ezreit, az 1954–56-os években, majd ezt követően egyszerűen kidobták az utcára! Kit érdekelt mi lesz a sorsuk azoknak az embereknek, akik a „a politika hívó szavára” az életüket tették fel a nép szolgálatára, és akkor ezt komolyan is gondolták.

A tisztek ezrei komoly megélhetési

problémákkal küzdöttek. De azoknak sem volt könnyebb vagy jobb sorsuk, akik bent maradtak a hadseregben.

A tisztikar ezekben az években (1960–70-es évek) különböző érdekek mentén egyre erőteljesebben differenciálódott. Ha korábban volt is egyáltalán valamiféle testületi szellem, ez most darabokra hullott, szétesett.

– *És mi jellemezte a hadsereget a rendszerváltás alábbi előtti évtizedben?*

– A nyolcvanas években a politika az állam és a kormány szinte teljesen cserben hagyta, magára hagyta a hadsereget, a hadsereg és a tisztikar egyre jobban elbizonytalanodott, és nem kis mértékben tévútra került.

A megélhetése is egyre rosszabb lett, egyre inkább romlott fegyelmi helyzete. Mind többször hallotta, hogy a hadsereg milyen teher a társadalomnak. Ez, és még egy sor más ok miatt egyre elviselhetetlenebb lett a hivatásos katonák és a civil társadalom közötti legegyszerűbb emberi kapcsolat is.

Itt komoly okként az játszott közre, hogy már az 1980-as években kialakuló (egyébként pozitív) háborúellenes hangulat egyre inkább a hadsereg és a honvédelem ellenes hangulattá vált, és ez ellen az uralkodó politika lényegében semmit sem tett. Mindez fokozatosan oda vezetett, hogy a hivatásos állomány nem akart – félve az egyre jobban elszaporodó és méltatlan provokációktól – az utcán és nyilvános helyen egyenruhában mutatkozni. Hová tűnt már az az idő, amikor a tiszt éppen az ünnepi és társasági események alkalmával büszkén viselhetette a haza szolgálatát szimbolizáló egyenruháját.

– *S hogy emlékszik vissza a rendszerváltás évére?*

– A többpárti, koalíciós politika kialakulása, a rendszerváltás sokféle behatása és a bizonytalansága még tovább mélyítette a hadsereg tisztikarának és nyugállományú tisztjeinek erőteljes differenciálódását és természetesen további elbizonytalanodását.

A hadsereg pedig jól tudta, (és ezt tudatosan vállalta) hogy éppen azzal, hogy intakt maradt a rendszerváltás viharos hónapjaiban, éveiben, maga is pozitívan szolgálta az új és az előrehaladás feltételeinek békés kialakulását.

Mivel azonban a hatalomra kerülő új politikai elit részéről elsősorban csak a bizalmatlanság jelzéseit kapta, és ezt egyre nyíltabban, – különösen a közép-generációs és az ötven feletti tisztikar –

Az önszerveződés nehézségei

tehát valamit tenni kellett. S mivel az új törvények ezt lehetővé is tették, megindult – kezdetben csak tétován és bátortalanul – egy alulról induló, a már meglévő klubokra épülő kezdeményezés, amely mind a hivatásos, mind a nyugállományú katonák gondjaival, érdekeivel és kiemelt feladatként a hazafias honvédelmi neveléssel akart foglalkozni. Meg egyszerűen csak védekezni akart, védelmet keresett az egyesülésben.

– Hogyan emlékszik vissza a BEOSZ megalakulására?

– Tizenhét bajtársi egyesület önkéntes és közös elhatározása alapján 1990. február 27-én létrehozta a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségét, a BEOSZ-t, amelynek akkor még hivatásos tisztként az első elnöke lettem. A BEOSZ sokszínű célkitűzéseiről és gyakorlati tevékenységéről most nem szándékozom szólni, ezt majd megteszik mások. Azt azonban, úgy gondolom bátran elmondhatom, hogy az elmúlt évtizedben sok szép és számottevő eredményt értünk el a tisztikar együvé tartozásának erősítésében, sőt még a testületi szellemének kialakításában is. Ez még akkor is igaz, ha ezek az eredmények csak kezdetiek, és még bizonytalanok. Gondjainkat jól jelzi, hogy a tisztok – különösen a hivatásos katonák, de a nyugállományú katonák jelentős része is – még mindig távol tartja magát szervezeteinktől, sőt különböző elnevezésekkel más szervezeteket hoznak létre a nagyobb „érdekérvényesítés” reményében.

– Véleménye szerint a honvédség vezetése komolyan támogatja a BEOSZ-t?

– Az igazsághoz tartozik, hogy a legfőbb politikai és katonai vezetés – de a parancsnokok sem – még nem tekintik a BEOSZ-t igazán és komolyan támogatható szervezetnek, amit talán legjobban az igazol, hogy az elmúlt években egyszer sem fogalmaztak meg (jelszavakon kívül) igazán átgondolt elvárást, amit anyagilag is alátámasztottak volna a mintegy húszezernyi nyugállományú katona felé, a nemzeti hagyomány ápolása, a hazafias honvédelmi nevelés, a katonai elő- és utóképzés érdekében. Az igazi bizalom jele pedig ez lehetne, és hisszük, hogy egyszer ide is eljutunk.

Mindezzel együtt a valóság az, hogy az 1948 után megalakult hadsereg tisztikara – a politikai rendszerektől függetlenül – a szolgálata során olyan súlyos „sérüléseket” szenvedett el, amelyek olyan nyomokat hagytak, amelyeket csak hosszú és türelmes munkával lehet begyógyítani. S ez természetesen nem lehet csak a BEOSZ „belügye” de a ránk eső részt a jövőben is maradéktalanul szeretnénk elvégezni, amihez az erkölcsi és anyagi támogatás mellett kérjük az egész katonatársadalom egyetértő munkáját is.

K. L.

A nyugállományú katonák III. Országos Fórumán nagy figyelemmel hallgattam dr. Holló József tábornok úr előadását, amely arról győzött meg, hogy a honvédelmi vezetés ismeri a nyugállományú katonák gondjait és a honvédelem érdekében végzett munkájukat egyaránt.

Nekem is az a véleményem, hogy a nyugállományú katonák számára is legfontosabb lenne a nyugdíjak reálértékének megőrzése, hisz ez jelentene számukra anyagi biztonságot. Az egyéb szociális támogatások csupán apró foltozgatások a szitalyukas nadrágon. A reálérték megőrzése érdekében viszont nem sokat tehet a honvédelmi vezetés, ezért azzal szeretnék foglalkozni, amiben – ha akar – számottevő segítséget tud adni. Ez pedig a nyugállományú katonák szervezeteinek – egyesületeinek, klubjainak – támogatása. Ezekben a szervezetekben, illetve ezeken a szervezeteken keresztül tartják fenn a nyugállományú katonák kapcsolataikat a honvédséggel és a bajtársi közösségekkel, egymással és korábbi bajtársaikkal. Ezért ezek a szervezetek fontos szerepet töltenek be életükben.

A hivatásos és nyugállományú katonák önszerveződési készsége 1989-ben megélnéül. A jelenlegi egyesületek jó része akkor még mint a hivatásos katonák önszerveződésének formái születtek meg. Mai számuk 70–75 körül van. 1990-ben – még többségében aktív hivatásos tagsággal – megalakították országos szervezetüket a BEOSZ-t. Ez az önszerveződés folyamatában fontos és szükséges lépés volt.

A BEOSZ – bár sok és méltatlan támadás érte – nélkülözhetetlen szerepet töltött be mind a hivatásos, mind a nyugállományú katonák önszerveződésének folyamatában. A nyugállományú katonák egyesületei (de jórészt a hivatásosok is) a BEOSZ támogatásával érték el működésük mai színvonalát. De elévülhetetlen érdemei vannak a különböző katonanemzedékek kézfogásának létrejöttében, a honvédelem társadalmi támogatása szélesítésének elindításában és a mai magyar katonai hagyományok ápolásának felkarolásában. A BEOSZ nem vállalkozott szakszervezeti feladatokra, a képviselőnek más formáját tartja a hadseregben célravezetőnek, ezért a BEOSZ nem is szakszervezet. A BEOSZ más és több mint csupán képviselői szervezet. S ezzel tagszervezetei is túlnyomó többségében egyetértenek. A BEOSZ – a tagszervezeteivel együtt – a honvédelem összefoglaló ügye felemelésének előmozdítására és támogatására vállalkozott. Azonban az, hogy ezt a nemes szerepet és feladatot mennyiben tudja betölteni, nem lehet közömbös a honvédelmi vezetés számára sem. Jelenleg azonban sem a BEOSZ-hoz, sem a tagszervezeteihez való viszonyában nem látható ez a felismerés.

A BEOSZ most többségében (a hivatásos katonák mellett) a nyugállományú katonák szervezeteit fogja össze, koordinálja munkájukat, ellátja országos szintű képviselőket. Szót emel érdekükben minden lehetséges fórumon, tette ezt a szolgálati törvény előkészítése során, és teszi, kezdeményezi ezt több formában megnyilvánuló elismertetésük eseteiben is. Egyetlen fő szempontot tart szem előtt, a honvédelem érdekében szolgálatát.

A BEOSZ tagszervezetei behálózják az egész országot. Működési feltételeik a szerint alakulnak, hogy van-e székhelyükön katonai alakulat, milyen a kapcsolatuk a honvédség helyi szervezeteivel. A tapasztalatok szerint ez jónak mondható. Nehéz helyzetben vannak azonban azok a szervezetek, amelyeknek kapcsolódó alakulata megszűnt, diszlokált és működési székhelyükön nincs semmilyen katonai szervezet. Lényegében a főváros is ezek közé sorolható, bár itt vannak vezető katonai szervezetek és alakulatok egyaránt. A szabályozatlanság miatt azonban a kapcsolatok jórészt a személyes ismeretségen alapulnak. Több városban (Hatvan, Miskolc, Budapest, stb.) az egyesületek olyan helyiséggel sem rendelkeznek, ahol rendezvényeiket megtarthatnák.

Vannak azonban már olyan kedvező tapasztalatok is, hogy néhány megyei kiegészítő parancsnokság (Fejér-, Pest-, Szolnok-, Somogy-, Veszprém-, Komárom-) önszántából és saját kezdeményezésére – szabályozatlanság, megfelelő létszám és pénzügyi ellenére – magára vállalta a nyugállományú katonák egyesületeinek támogatását. Hogy ez általánossá és rendezetté váljék, szükséges lenne mind a katonai alakulatok, mind a kiegészítő parancsnokságok ez irányú tevékenységét szabályozni és ehhez a feladathoz a szükséges – személyi, anyagi – feltételeket biztosítani. Úgy vélem, hogy a nyugállományú katonatársadalom ennyit megérdemelne.

Jó kezdeményezésnek és gyakorlatnak tartom a HM Társadalmi Kapcsolatok és Kulturális Főosztályának már néhány éve egy-egy témában évenként meghirdetett pályázatát, amelynek keretében a nyugállományú katonák szervezetei is némi támogatáshoz juthatnak. Úgy vélem a jövőben is folytatni kellene ezt a gyakorlatot.

*Dr. Herczeg Ottó ny. ezredes
Balassi Bálint Bajtársi Egyesület elnöke*

A BEOSZ Szlovéniában

Jártak már Szlovéniában? Nem? Akkor tudniuk kell, hogy barátok közé érkeznek. A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége elnökségének, a székesfehérvári, a kaposvári és a marcali Bajtársi Egyesületek tagjainak már régóta tudják ezt, így azon a kiránduláson, amit a BEOSZ elnöksége szervezett az egyik kellemes szeptemberi hétvégén, nem lepődött meg senki a szívélyes fogadtatáson, a baráti gondoskodáson és az emberi közvetlenségen sem. Azt írtam: kirándulás, pedig illetet volna idézőjelbe tennem a szót, mert csupán a kellemes körülmények és a jól szervezett programok tették azzá ezt a kétnapos körutat, a célok és szándékok sokkal komolyabb tartalmat hordoztak.

A napjainkra kialakult jó viszony, mintegy öt-hat évvel ezelőtt bontakozott ki, amikor a Marcali Bajtársi Szövetség kapcsolatot keresett és talált a határmenti Lendván tevékenykedő szlovén bajtársakkal, a Szlovén Tiszti Szövetség Murán túli regionális szervezetével. A hivatalosság nagyon gyorsan feloldódott, közös programok sora követte egymást, a jó viszony családi barátságokat is élesztett, amelyek egyre bővülnek. Hozzájuk kapcsolódott a Kaposvári Bajtársi Egyesület, így a résztvevők köre egyre terebélyesedett. Az „alulról jövő kezdeményezésre” a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége és a Szlovén Tiszti Szövetség vezetése között 1994-ben aláírt együttműködési megállapodás tette fel a koronát.

E szlovéniai látogatásnak alapvetően kettős célja volt. A BEOSZ elnöksége személyesen is egyeztetni kívánta a Szlovén Tiszti Szövetség elnökségével az együttműködési megállapodásban rögzített feladatok kölcsönös teljesítésének helyzetét, továbbá – az 1848-49-es forradalom és szabadságharc 150. évfordulójának méltó megünneplésére készített rendezvénytervnek megfelelően – meg kívántak emlékezni azokról a szlovéniai katonahősökről, akik életüket áldozták a szabadság oltárán.

Az első hivatalos tárgyalásra már az érkezést követő estén sor került. A Rogla-hegy tetejére épült reprezentatív szálloda konferenciatermében a Szlovén Tiszti Szövetséget Miha Butara ezredes, a szervezet elnöke, Janko Ljubics, az elnökség titkára és Branko Bratkovics, az elnökség tagja, egyben a Murán túli régió szövetségi elnöke képviselte, magyar részről pedig Sipos Géza ezredes, a BEOSZ elnöke, Erdős László alezredes, alelnök, Pásztor István nyugállományú ezredes, elnökségi tag, a Kaposvári Bajtársi Egyesület elnöke, valamint Fehér

János nyugállományú százados, a Marcali Bajtársi Szövetség elnöke ültek tárgyalóasztalhoz. Miha Butara ezredes részletes tájékoztatást adott a szlovén szövetség életéről, hangsúlyozva, hogy bár szervezetük felépítése eltér a magyar szövetségétől, alapvető céljaik mégis szinte azonosak a BEOSZ által lefektetett célokkal. A két szervezet közötti együttműködést roppant gyümölcsözőnek ítélte meg és kifejezte azt a szándékát, hogy a jövőben bővíti az intenzív regionális kapcsolatokat.

A Szlovén Tiszti Szövetség szerveződése valóban eltér a magyar sajátosságoktól, hiszen már nevében is jelzi, hogy a fő tevékenységi területük a hiva-

met a szövetségek közötti kapcsolat bővítésének lehetőségeire. Tolmácsolta az elnökség meghívását az ez évi Katona-nemzedékek Bajtársi Találkozójának balatonkenesei rendezvényeire, amit a szlovén elnök köszönettel elfogadott.

A hivatalos találkozót követő napon, Maribor városába látogattunk el. A város lakossága a várakozás lázában égett, hiszen éppen ezen a napon látogatott el hozzájuk II. János Pál pápa. Kissé izgulunk tehát, hogy a fantasztikus biztonsági készültség közepette időben eljutunk-e célunkhoz, a 72. gépesített lövészdandár laktanyájába. Időben eljutottunk, jóllehet kezdetben nem is akartuk elhinni, hogy katonai alakulathoz érkezünk. A terület sokkal inkább hasonlított egy szabadidő központra, a rengeteg fa, a rendezett környék legalábbis ezt a benyomást keltette. A légénységi körletek berendezettsége, rendje, a mellékhelységek szállodai színvonala titkon talán irigységet is kiváltott belőlünk...

Mariborból utunk Lendvára vezetett, e határközeli történelmi kisvárosba, melynek négyezer lakosa jelentős részben magyar. Található itt egy emlékhely, ahol Kossuth Lajos és Széchenyi István emléktáblái egymás mellett helyezkednek el. A kirándulók egy szempillantás alatt küldöttséggé rendeződtek és felsorakoztak a koszorúzáshoz. Koszorúztunk a Szentháromság-hegyen is, az 1849 augusztusában első között kivégzett Ráth János honvéd százados huszárcapitány sírjánál.

A lendvai baráti találkozó házigazdája Balaskó József volt, a város polgármesterének helyettese. A városról, az ott lakó „kisebbségi” magyarokról szólva elmondta: a kétnyelvűség a napi érintkezésben, az oktatásban egyaránt ter-

mészetes, képviselőjük megtalálható az ország minden szintű vezetésében. Megértés és harmónia uralkodik a városban a nemzetiségek között, azonosak a gondjaik és az örömeik is. Nagy lelkesedéssel beszélt a magyar bajtársi szervezetekkel kialakított baráti kapcsolatokról, remélve, hogy lesznek még Magyarországon olyan társadalmi szervezetek, melyek hasonló együttműködésre töreksenek.

Már esteledett, amikor átléptük a határt. Mintha otthonról haza jöttünk volna.

*Gróf Ferenc alezredes
A szerző felvétele*

tásosok körében végzett munka. Ugyanakkor szervezetük szekcióiban megtalálhatók a nyugállományú, illetve a tartalékos tiszteket, tiszthelyetteseket tömörítő csoportok is, s terveik között szerepel az is, hogy fegyvernemi közösségeket is létrehoznak. Állami elismertségük, támogatottságuk nagyságrendekkel jobb, mint Magyarországon, ami adódik abból is, hogy a fiatal államban, a szlovén társadalomban, nagyobb a haza oltalmazóinak presztízse.

Sipos Géza ezredes is hatékonyan ítélte az együttműködést, kiemelte a határmenti régiók kapcsolatainak hasznosságát, ugyanakkor ráirányította figyel-

A honvédhelyőrség krónikása

Cegléd helyőrség krónikása, Ságvári Pál nyugállományú alezredes, „A ceglédi honvédhelyőrség csapatainak története” című most megjelent kiadványában eleveníti fel a katonaváros történetének legemlékezetesebb napjait. A krónikaíró azonban nemcsak a honvédhelyőrség legfényesebb napjainak hiteles történetét idézi, hanem utánajárt annak is, hogy mikor épült fel ebben a jellegzetes alföldi városban az első huszárlaktanya, milyen létszáma volt az 1950-ben idetelepült 30. áttörő tüzérhadosztálynak, és jelenleg hol állomásoznak az itt tevékenykedő 3. Gépesített Hadosztály-parancsnokság alárendelt csapatai.

– *Miért vállalkoztál ennek a rendhagyó helyőrségkrónikának a megírására?* – kérdeztem Ságvári Páltól, aki hosszú évek óta a városban élő nyugállományú katonák programszervezője, a Dózsa György Nyugállományúak Klubja köztisztviselőnek örvendő alelnöke, a BEOSZ aktivistája.

– Huszonöt éve élek itt, és régóta foglalkoztatott a gondolat, hogy bár Cegléd közismerten katonaváros, előttem még senki sem

vállalkozott a helyőrség történetének megírására. Kossuth Lajos híres ceglédi toborzó beszédét a történelemkönyvek megemlékik, de arról, hogy a városban szerveződő nemzetőr zászlóaljnak mi lett a sorsa, vagy hogy 1849. január 25-én Perczel Miklós őrnagy – Perczel tábornok öccse – vezetésével a 48. honvédszászlóalj a város határában milyen vitézül ütközött meg Jelacic seregének jóval nagyobb létszámú dandárával, már csak a hadtörténészek tudnak.

Azt gondoltam: az 1848/49-es szabadságharc 150. évfordulója jó alkalom arra, hogy alaposabban utánanézzek a ceglédi katonahistóriáknak, és a kutatásaimat közzétessem.

– *Úgy tudom, hogy a ceglédi huszárlaktanyában évtizedekig orosz alakulatok állomásoztak, és ennek a laktanyának a története is tabutéma volt.*

– Valóban, 1945 tavaszától negyvenhat éven át orosz alakulatok foglalták el a múlt század végén épült lovassági laktanyát, de

a Pest Megyei Levéltár nagykőrösi részlegében megtaláltam a laktanya építésére és az itt állomásozó huszáralakulatokra vonatkozó iratanyagokat. A levéltári forrásokból megtudtam, hogy a ceglédi huszárhadosztály alakulatait 1914 nyarán a szerbiai fronton vetették be, és ott folyó hadműveletek során a személyi állománynak közel nyolcvan százaléka felmorzsolódott. Később a ceglédi huszárokat az olaszországi fronton is bevették és hősi halottaik közül sokan Redipugliában, az ottani központi katonai temetőben nyugszanak. Két éve magam is jártam ebben a szépen gondozott temetőben, ahol a bejáratnál a következő olasz nyelvű felirat olvasható: „Tisztelgünk a volt ellenséges katonák emléke előtt, akik az első világháborúban hősként harcoltak és haltak meg a hazájukért. Testvéreink ők a halálban.”

– *Kevésbé ismert az is, hogy a két világháború között milyen katonai alakulatok állomásoztak ebben a helyőrségben.*

– Hiteles levéltári adatok igazolják, hogy 1920-tól 1945-ig, vagyis a Magyar Királyi Honvédség fegyverletételéig, Cegléden állomásozott az Árpád Fejedelem Huszárezred, amely a kecskeméti lovassdandár kötelékébe tartozott. Az alakulat első parancsnoka Abonyi Endre alezredes, az utolsó pedig Auerhammer József alezredes volt. A kormányzó személyes közbenjárása ellenére a ceglédi huszárezredet a németek 1944 nyarán a keleti fronton vetették be és a Pripjaty mocsarainál vívott utóvédharcokban az alakulat személyi állományának negyven százaléka elvérzett. A huszárezred katonái közül Károlyi Pál egykori szakaszvezető, ma is él és évek óta aktív tagja a nyugdíjasklubunknak. Most azt tervezzük, hogy sorra felkutatjuk a városban, valamint a környéken élő öreg huszárokat és összegyűjtjük visszaemlékezéseiket.

– *Kik segítették a helyőrség történetének további feltárásában?*

– A mai Dózsa György laktanya helyén 1950 nyarán még gabonát arattak, de 1951-ben már elkészült a laktanyaépületek többsége. Ceglédre települt a 30. áttörő tüzérhadosztály parancsnoksága, valamint a 45. és a 103. tarackos tüzérezredek. A hadosztály többi alakulatát Nagykőrösön, Szabadszálláson és Szolnokon helyezték el. Szép számmal élnek még a helyőrségben az akkor itt szolgáló tüzértisztek közül, és a visszaemlékezéseik, valamint fotódokumentumaik alapján elég pontos képünk van az ötvenes évekről.

Én 1974-ben kerültem Ceglédre, a 3. hadtest parancsnokságának törzsében szolgáltam, így az utóbbi 25 év történetét személyes élményeim alapján írtam. Szabadjon megemlétenem, hogy helyőrségtörténeti kiadvány megírásához sok segítséget kaptam dr. Tóth Sándor hadtörténésztől, valamint a városban élő tisztársaimtól, akik átértéve a hagyományörzés fontosságát, támogatták a helyőrség történetét bemutató kiállítás megrendezését is.

K. L.

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége (BEOSZ) immár harmadik alkalommal szervezett tegnap délföldi regionális találkozót Szentesen. Ezen három megye 15 nyugdíjasklubjából, közel 150 volt hivatásos katona, illetve belügyi dolgozója mai, aktuális kérdésekről is kapott tájékoztatást. Közben a város utcáin 222 leszerelő sorkatona ünnepelte a leszerelését.

„A múltat tiszteld a jelenben, s tartsd a jövőnek!” – mondta tegnapi köszöntőjében Bagi István nyugállományú ezredes, a Szentesi Fegyveres Erők és Testületek Nyugállományúak Klubjának elnöke, a Hegedűs László Helyőrségi Klubban, ahol a Bács-Kiskun-, Békés- és Csongrád megyék belügyi és honvédelmi nyugdíjas klubjainak a képviselői találkoztak. A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének harmadik dél-alföldi regionális találkozóján, ahol először dr. Simon Sándor nyugál-

„Obsitosok” – Szentesen

Bajtársi találkozó

lományú altábornagy, az 1848/49-es forradalomról és szabadságharcról tartott előadást. Majd Havril András vezérőrnagy, a 3. gépesített hadosztály parancsnoka – a rendezvény fővédnöke –, adott tájékoztatást a Magyar Honvédség s ezen belül a hadosztály aktuális helyzetéről. Így többek között arról, milyen új feladatokkal jár a NATO-csatlakozás és milyen a komfortérzete a mai magyar katonáknak. A tábornok ezt követően lapunk kérdésére kifejtette: az általa vezetett katonai szervezethez tartozó vásárhelyi, illetve szentesi alakulatra, semmivel sem nehezedik több feladat a koszovói válság miatt, mint a Magyar Honvédség egészére. A magyar katonáknak ugyanis bármely helyőrségben egyfor-

mán készen kell állniuk a haza fegyveres védelmére. Most azonban még nem szükséges a megszokott feladatoktól nagyon eltérőkre gondolni – hangsúlyozta Havril vezérőrnagy. – Speciálisan viszont készülünk olyan feladatokra is – mondta –, hogy fegyveres atrocitás esetén képesek legyünk eredményesen tevékenykedni mindazok ellen, akik belépnek a Magyar Köztársaság területére.

Ezt követően Sipos Géza ezredes, a BEOSZ elnöke és Deli József nyugállományú ezredes adott tájékoztatást az országos és a délföldi régió bajtársi egyesületei klubjainak munkájáról. Végezetül Kovács István alezredes, a megbízott szentesi helyőrségparancsnok számolt be az alakulat aktuális feladatairól, amelyet maguk is hallhattak az obsitos hivatásos katonák, hiszen a 222 sorállományú leszerelő hangja, időnként betöltötte az egész várost...

Révész János (Délvilág)

Nagyatádi krónika

A Bajtársi Egyesület a kaposvári Noszlopy Gáspár Nyugálományú Klub meghívására 1999. május 22-én egy felejthetetlen, élményekben gazdag, szórakoztató kiránduláson vett részt. Az egész programot a kaposváriak szervezték meg, gondoskodva kísérőkről is.

Először Bányán voltunk. Megnéztük ezt az új, csodálatos üdülőparadicsomot. Kaposváron két kiállítást látogattunk meg: az egyik a világ ásványanyagainak bemutatója, a másik a vas megmunkálásának dícsérete, hogyan szelődül használhatóvá, lakásdíszé – az ember keze által – ez a kemény anyag.

A Helyőrségi Klub udvarán a 150 éves évforduló és a Honvédség Napja alkalmából megkoszorúztuk a kopjafát és néhány szóval megemlékeztünk '48 felejthetetlen emlékéiről.

A fővárosi művészek fellépése előtt Egyesületünk tagja – Vargáné (Anci) köszöntötte egy verssel az ünnepet, majd társastánc kiscsoportunk mutatott be néhány perces vérforraló latin amerikai blokkot.

A nekünk szánt szórakoztató műsort Aradszky László, Tahy Tóth László és Körömdi Vilmos tette emlékeztetéssé.

Búcsúzásig tánczene mellett folyt – kinek-kinek – vérmérséklete szerint a program.

Május 26-án Budapesten képviseltem az Egyesületet egy

központi értekezleten, amelyet a HVK Humán főcsoportfőnökség, a HM Társadalmi Kapcsolatok Kulturális Főosztálya, a BEOSZ, a MH Budapesti Nyugálományúak Klubja, a Honvédszakszervezet, a Honvédségi Dolgozók Szakszervezete rendezett. Előadást tartottak: Homoki János államtitkár úr, Lánczy Zsolt úr, az Országgyűlés Honvédelmi Bizottságának elnöke.

Az előadások témája a honvéd nyugálományúak és a honvédségi nyugdíjasok életkörülményeinek anyagi rosszabbodása. Ígéretet tettek ezek megváltoztatására.

Az előadások és hozzászólások után a Magyar Honvédség cigányzenekara szolgáltatott fergeteges műsort.

A Bajtársi Egyesület 1989-ben a Nyugálományú Klub jogutódjaként vált Egyesületté. Elnöke Kálmán Ferenc nyugálományú ezredes, titkára Fülepp István nyugálományú százados. Száz taggal működünk. Saját klubhelyiségünk van, és önálló költségvetéssel rendelkezünk.

Rendezvényeink között szerepelnek nagyszerű kirándulások (pl.: Ópusztaszer, Budapest Hadtörténelmi Múzeum, Panonhalma), vidám hangulatú családi estek. Klubhelyiségünk minden kedden és csütörtökön 15 órától várja az érdeklődőket.

Célunk a jövőben is az, hogy tagságunknak biztosítani tudjuk a gondtalan kikapcsolódás lehetőségeit.

Kálmán Ferenc

Táborfalva ötvenéves

KEDVES OLVASÓ!

„Táborfalva 50 éves évfordulójára – 1999” címmel jelent meg augusztus első felében egy díszes kis füzet, melynek első oldalain Nagy László: „Így épült Táborfalva” című 1949-ben írt versét közlik, majd képekkel illusztrálva a község polgármesterének, Laczkó Jánosnak – Jani bácsinak – visszaemlékezését olvashatjuk.

Szerényen, tisztelettel, mégis büszkén ír azokról az emberekről, „akik generációkon át mindig kiemelkedő munkával szolgálták falujukat, segítettek az embereket.” És azokról, akik az ország, a világ más tájaira sodródva is hazalátogatnak kis falujukba.

1999. augusztus 20-án, Táborfalván tehát nemcsak Szent Istvánra emlékeztek, hanem községük 50. születésnapját is köszöntötték. Emléktábla-avatással, szép és tartalmas rendezvényekkel. Emellett megalkották, saját elhatározásuk alapján rendeletbe foglalták és felválták a község címerét, valamint a község zászlaját, amelyről a krónikás csak az elismerés hangján szólhat.

Laczkó János polgármester e szavakkal ajánlja és mutatja be az 50 éves község jelképeit: A katonaság immár több mint 100 éve honosodott meg e vadpusztai tájon, az ősbörökással tarkított

buckák között. A kard és a puska állít jelképes emléket az elmúlt évszázad alatt itt szolgálatukat töltő, az I. és II. világháborúba innen harcba induló katonáinknak. Jelképe még ma is a községünkben állomásozó katonáknak.

A szőlőfűrt méltóan jelzi azt az időt, amikor a szőlő e homokvidék egyetlen olyan kultúrnövénye volt, ami munkát, kenyeret adott az itt élő embereknek. Idősebb generációink még visszaemlékeznek az 50 év előtti korra, az azt követő évtizedekre, a bőven termő homoki szőlőfajtákra. Hisszük, mint a mai kor embere, akik megalkották most e címet és zászlót az itt jelenlévő generációk részvételével, hogy a jövő nemzedékek is, követve elődeik példáját, korok küszöbén megállva, új színfoltokkal gyarapítják községünk gazdagodó tárházát.

Az ünnep fényét, emlékeztetését – melyet a község lakói, távol kerülő volt lakói, barátai több mint egymillió forint értékben pénzzel, tárggyakkal, munkával támogattak – nem homályosította el, hogy a Honvédelmi Minisztérium nem tudott eleget tenni a szíves invitálásnak. Ez – augusztus 20-ára való tekintettel – talán még érthető is. De azt sem a polgármester úr, sem a községben állomásozó katonai szervezet tagjai, sem a tudósítást jegyző nem érti, hogy a katonasággal való jó együttműködés, a község

Táborfalva

50 éves évfordulójára

1999

részéről nekik nyújtott sokféle támogatás és megértés, miért nem ért meg egy pár köszönő-köszöntő sort, miért nem jutott ideje valakinek arra, hogy e szép alkalomból gratuláló szavakat vessen papírra.

Kedves Táborfalvaiak! Tisztelt Jani Bácsi! Büszkék vagyunk arra, amit megalkottak. Fogadják elismerésemet és szívjből jövő jókívánságaimat községük születésének 50 éves évfordulója alkalmából.

Tisztelettel:

Sipos Géza ezredes,
a BEOSZ elnöke

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének tájékoztatója

Felelős kiadó: Sipos Géza ezredes, a BEOSZ elnöke. Szerkesztő: Kacsó Lajos
Cím: 1440 Budapest, Pf.: 22.